KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Ağustos 2005 * Sayı 8* Fiyatı 500.000 TL

Eğitim-Sen'in Tüzük Kurultayı ve Türk-iş tipi sendikacılık...

Sermayeye ve Türk-İş tipi sendikacılığa karşı birleşik mücadeleyi örelim!

Eğitim-Sen'in kapatılmasına gerekçe yapılan madde baskın bir kurultayla tüzükten çıkarıldı. Kurultay'ı düzenleyen sendika yönetimi, böyle bir manevra ile sendikanın kapatılmasının önüne geçileceği iddiasında bulunmaktaydı. Sonuçta bu iddia ile örgütledikleri Kurultay'da, sendikalarına sahip çıkan ve tüzük maddesinin değiştirilmesini reddederek tutumlarını ortaya koyan eğitim emekçilerinin önüne barikat kurdular ve bir oldu bittiyle amaçlarına ulaştılar.

Peki sendikayı kurtardılar mı?

Eğer sendika, bürokrat takımının koltukları ve kasaları ise evet şimdilik sendikayı kurtardılar. Çünkü kamu emekçilerinin büyük bedeller ödeyerek kurdukları Eğitim-Sen'den geriye kalan sadece bu kadar. Eğitim-Sen'in değerleri ve yüzbinlerce üyenin umudu Kurultay'la birlikte biçilmiş, bürokrat takımının ayrıcalıkları ve koltukları uğruna kurban edilmiştir. Sadece Eğitim-Sen de değil. Bir bütün olarak kamu emekçileri hareketinin büyük bedellerle yarattığı değerler toprağa gömülmüştür.

Böylelikle iktidara büyük bir hizmette bulunmuşlar ve iddiaları ne olursa olsun pratikte düzenin yedekçisi durumuna düşmüşlerdir. Meseleyi "alt tarafı bir tüzük maddesi AİHM kararıyla yeniden sokarız" gibi bir hafiflikle ele alanlar ya saldırının mahiyetini anlamakta kördürler ya da en kabasından bir ihanet içerisindedirler. Daha önceki esip

gürlemelerinden kör olmadıkları açık olduğuna göre ihanet içerisinde olduklarını söylemek yanlış olmaz.

Sermaye iktidarı kapatma saldırısıyla kamu emekçilerine ve esasında sendikal bürokrasiye teslimiyeti dayatmıştır. "Ya benim dediklerimi yapar ehlileşirsin ya da sana yaşam hakkı tanımam" demiştir. Öyle ya bu tüzük maddesi yıllardır bu son ucube biçimiyle değil, çok daha net ifadelerle Eğitim-Sen tüzüğünde yeralmaktaydı. Ama bu kapsamda bir saldırının gerekçesi haline getirilememişti. Ama sahte sendika yasası ile birlikte girilen icazetçi yol geçmiş mücadeleyle yaratılan birikimleri de tasfiye edince sermaye iktidarı sendikal bürokrasiyi tam denetimi altına almayı başardı. KESK, yeni bir DİSK ve dahası yeni bir Türk-İş haline getirilmeli, böylelikle düzen açısından zararsız kılınmalıydı. Bunda ne kadar başarılı olduklarını biliyoruz. Sendikalarımız bu tasfiyeci saldırı altında neredeyse içi boş bir kabuk haline getirildi. Mücadeleci dinamikleri felçedildi. Artık sıra pratik değeri olmayan kabuğun yırtılmasına gelmişti. Bu kabuk yırtıldığında ortaya KESK'in adı dışında herşeyiyle Türk-İş; Türk-İş sendikacılığı ve değerleri çıkacaktır. İşte Kurultay'da eğitim emekçilerinin büyük bir şaşkınlıkla yüzleştikleri gerçek bu oldu.

Bu sonuç Kurultay'da netlikle görülmüştür. Kurultay Türk-İş geleneğinde olduğu üzere, üyelere kapalı bir toplantı biçiminde seyretmiş, seslerini duyurmak ve tutumlarını ortaya koymak dışında başka bir kaygısı olmayan üyelere karşı zor kullanılmış; bunun için olmadık sahtekarlıklara başvurulmuştur. İşte Türk-İş geleneği dediğimiz budur. Bu gelenek üyelerin iradesine ve çıkarlarına yabancılık temelinde kurulu devlet sendikacılığının alemet-i farikasıdır. Bugün artık Türk-İş'te olduğu gibi emekçilere yabancılaşmış, ayrıcalıklarını korumayı temel varlık nedeni haline getirmiş bir sendikal anlayışla yüzyüzeyiz. İşte emekçilerin kendilerini ifade etmelerine, sendikalarının kurultayını izlemelerine bu nedenle zorbalıkla engel olunmaktadır. Oysa bizler biliyoruz ki, "üyenin söz ve karar hakkı" ilkesi KESK'in ve KESK'e bağlı sendikaların baş tacı ettikleri ve mücadele içerisinde kimsenin dokunmaya cesaret edemediği, en azından bu düzeyde pervasızca saldırıya yeltenemediği bir haktır. Ama işte emek-sermaye mücadelesinde devlet zoru ve ayrıcalıkları karşısında konum değiştirenlerin bu değerlere en kaba biçimde sırt çevirmeleri de şaşırtıcı olmuyor. Bir anda kendilerini Türk-İş tipi sendikacılıkla aynı konumda buluyorlar.

Ama bilinmelidir ki, Eğitim-Sen ruhu yaşıyor. Çünkü Eğitim-Sen ne kasaları, ne koltukları ve ne de devlet fermanıdır. Eğitim-Sen mücadeledir, Eğitim-Sen sokaktır, Eğitim-Sen emekçilerin umudu; mühürleri kırarak geleceği kurma iradesidir. Zorbalıklara karşın sendikalarına sahip çıkma iradesi gösteren eğitim emekçilerinin ellerinde yaşıyor Eğitim-Sen. Öyle kolayından da teslim edilmeyecek. Sermaye ve onunla aynı dilden konuşan bürokratik-icazetçi sendikacılık bunu aklından çıkarmasın.

Taban inisiyatifleri üzerine

Kamu emekçileri hareketinde değişik dönem ve değişik iş kollarında (daha çok sendika kongre dönemlerinde) devrimcilerin müdahalesiyle çeşitli kademelerde birliktelikler, yerel inisiyatifler, platformlar vb. örgütlenmeler oluşturulmuştur. Ancak bu örgütlülükler genel olarak işyeri temelinde yürütülmediği için gerçek işlevini görmeden dağılmıştır. İzmir'de de geçmişte kamu emekçileri sendikalarında diğer illerde olduğu gibi yerel inisiyatifler oluşturulmuş, bunlardan kimi kısmen işlev görmüş, kimi ise daha kurulmadan dağılmıştır.

Platformlar diğer alanlarda da denenmiştir. Halen kimisi devam etmektedir. Tüm başarısızlığına rağmen bu türden girişimlerin geride bıraktığı bir sonuç var. O da sendika bürokrasisinin ördüğü barikatlara karşı belirli bir bölgenin farklı işletmelerinden öncü işçi-emekçilerin alternatif bir örgütlenme platformunda biraraya gelebileceği/getirilebileceği ve bunun sınıf ve kitle hareketine müdahalede, sınıf kitlelerinin eğitilip örgütlenmesinde ve mücadeleye yöneltilmesinde bir imkan, etkili bir araç olabileceği gerçeğidir.

Bu yüzden platform vb. araçlar, başlı başına ele alınması, geçmiş deneyimler ve birikimler ışığında (zaafları, eksiklikleri ve kazandırdıkları) tüm boyutlarıyla değerlendirilmesi, dersler çıkarılması gereken bir konudur.

Burada somut bir örnek üzerinden yola çıkarak taban örgütlenmelerinin (adı platform, inisiyatif, birlik vb. ne olursa olsun) nasıl olması gerektiği üzerinde kısaca durmaya çalışacağız.

Sermaye devleti henüz tam anlamıyla denetimi altına alamadığı kamu emekçileri sendikalarını susturmak ve saldırıların önündeki son engelleri kaldırmak amacıyla hareket etmektedir. Bu çerçevede kamu emekçilerinin en kitlesel ve KESK'in motor gücünü oluşturan Eğitim Sen'e kapatma davası açtı. Kapatma emri Genelkurmay tarafından verildi. Eğitim-Sen yöneticileri başta olmak üzere KESK yöneticileri de bu süreci mücadeleyi yükselterek yanıt verme yerine geri adım atarak karşıladı. Devrimci-demokrat, sosyalist ve öncü eğitim emekçileri bu sürece müdahale etme çerçevesinde örgütlü oldukları şubelerde biraraya gelerek inisiyatifler oluşturdu. İzmir'de de bağımsız devrimci, sosyalist üye, işyeri temsilcisi, delegeden oluşan bir grup eğitim emekçisi sendikaya sahip çıkma çağrısı yaparak biraraya geldi. İlk tartışma toplantısının sonunda bir yürütme seçerek kurula kadar yapılacak işleri belirledi. Örneklersek; bildiri ve imza metninin kaleme alınması, işyerlerinde imza kampanyası başlatılması, sendika yönetimlerinde yeralan delegelerle toplantı yapma talebinde bulunulması, kurula gitmek için üyelere araç tahsis edilmesi vb.

Bunlar kısa vadede yapılacak olanlardı. Toplantılarda özellikle böylesi inisiyatiflerin ete kemiğe büründürülmesi için işyerleri temeline oturtulması ve kalıcı taban örgütlenmeleri yaratmak için bu çalışmanın kurulla sınırlandırılmaması gerektiğinin altını gerekçelendirerek çizdik. Toplantılar 30-50 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Birlikte hareket etmekten pratik müdahaleyi örmeye ve bağımsız eylemler gerçekleştirmeye kadar birçok konu tartışıldı. Burada yakalanan birlikteliğin başlıca amacının İzmir yerelinden doğru tabanı örgütlemek, devrimci bir birliktelik oluşturmak ve bunu tabana dayandırmak, girişimi eğitim iş kolundan çıkarıp genele yayarak kamu emekçileri hareketine müdahale etmek, üyeleri ileri çekerek devrimci bir

ayrışmanın yaşanmasını sağlamak vb. olması gerektiğini ifade ettik. Kurul sonrası biraraya gelerek sonucu değerlendirmek ve kurul sonrası için bir hareket planı ve çalışma programı oluşturmak tartıştırmaya çalıştığımız konular arasındaydı.

İzmir'de kurultay öncesi dört toplantı yapılabildi. İki sendikada toplantı yapma talebi sendika yönetimleri tarafından kabul edildi ancak katılımlı toplantılar gerçekleştirilemedi. Araç temin etme talebi sendikalar tarafından kabul edilmedi. Kısa süreye sığdırılan çalışmalar kısmen sonuca yansıdı. 24 Haziran'da Eğitim-Sen'in karar aldığı eyleme sendikalar üye taşımamasına rağmen devrimciler ve birimlerden taşıyabildikleri üyeler eyleme katılarak birarada yeraldı. Bildiriler dağıtıldı, sloganlar ortaklaştırıldı.

Olağanüstü Kurultay'a katılım istenen düzeyde gerçekleşmemiş olsa da ortak bir irade gösterilebilmiş ve alınan kararlar asgari ölçüde yerine getirilebilmiştir.

Bu kısa açıklamadan sonra bundan sonraki süreçte; oluşturulan ya da oluşturulacak yerel ve merkezi platform, inisiyatif vb. kalıcı olması ve gerçek işlevini yerine getirebilmesi için dikkat edilmesi gereken noktalar üzerinde duralım.

* Başlangıç noktası itibarıyla bu örgütlenmeler öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme gelmektedir. Bu anlamda öncü, devrimci işçi-emekçilerin refleks göstererek biraraya gelmesinden, işyerlerine (üyelere, tabana) çağrı yapmasından daha doğal bir şey olamaz. Ancak bu örgütlenmelerin öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme getirilmiş olması onların keyfi bir biçimde tasarlanması veya çağrıcısı olan kişi veya anlayışların herhangi birinin hegemonyasında olması demek değildir.

* Platformlar işçi emekçileri sermayeye karşı devrimci sınıf mücadelesi tercihi ve isteği üzerinden biraraya getirmelidir. İdeolojik program tercihi üzerinden değil. Unutulmamalı ki bu gün herşeye rağmen işçi emekçilerin mücadele ve örgütlenme bilinci taşıyan ileri, bu anlamda öncü unsurları (politik anlamda bir siyasal anlayışa bağlı olmasa da) bir çıkış yolu bulamamanın getirdiği güvensizliği ve umutsuzluğu yaşamaktadır. Dolayısıyla bu örgütlenmeler sözkonusu ileri unsurları kucaklamayı ve hakları için harekete geçirmeyi hedefleyen esnek örgütlenmeler olmalıdır ki güvensizlik ve umutsuzluğu aşan araçlar haline gelebilsin.

* Platformlar belli bir ideolojik-politik tercihi olan dar bir kesimin birleşme zemini değildir. Farklı eğilimler ve tercihler içerisindeki öncü unsurlarla kendi zeminlerinde buluşmanın yol ve yöntemleri mutlaka bulunmalıdır. Kuşkusuz bunu sağlamak çok kolay değildir. Ancak hedef bu olmalıdır ve bu hedefe ulaşmak için gereken özen gösterilmelidir.

* Platformları işçi-emekçi tabanına maletmek için öncü müdahaleyi en iyi biçimde yapmak, ancak dar ve sekter tutumlardan da özenle kaçınmak gerekir.

* Asıl amaç harekete etkili bir müdahaledir. Sınıf kitlelerinin arayışına devrimci bir çıkış yolu bulabilmektir. Örneğin sırf eğitim alanında oluşturulmuşsa öncelikle eğitim emekçilerine, oradan da kamu emekçileri hareketine etkili bir müdahale yapmaya uygun bir yapılanmaya sahip olmalıdır. Örgütsel bakımdan, yapı ve işleyişiyle de buna uygun olmalıdır.

* Platformlar örgütlenmeyi tabana yaymanın temel araçlarından biri olmalıdır.

* Kuruldukları alanda kesintisiz ve sistematik bir siyasal faaliyet örgütlemeyi başarmak ve işçi emekçilerin gündemine girmek zorundadır. Bunun için sistematik bir politik propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütebilmelidir. Kesintili sınırlı faaliyetler platformları daha baştan bir çıkmazla, tabanın güvensizliğiyle yüzyüze bırakır. Ciddiyetsiz ve tabana maledilemeyen girişimler ise mevcut güvensizlikleri bir kat daha arttırarak geleceğin devrimci çalışmasını da zora sokar ve mevcut sorunları çözme yerine yeni sorunlar ekler.

Eğitim iş koluna tekrar dönecek olursak Eğitim-Sen Olağanüstü Kurultayı öncesi başlangıç adımları belli yerelliklerde atılan yerel platformlar vardı. Sorun bu atılan ilk adımlarda değildir. Sorun asıl bu ilk adımı atılan örgütlenmeleri gerçek zeminine oturtmak, tabana yaymak, sınıfın diğer bileşenleriyle buluşturmak alanında yaşanmaktadır.

Halihazırda yapılabileceklerin başında yerel alandaki duyarlı kamu emekçileriyle mümkün olduğu kadar geniş katılımlı düzenli toplantılar örgütlemektir. Bu periyodik toplantılarda kamu emekçileri hareketi ve örgütlenmesinin sorunlarının yanısıra toplumun genel gündemlerini ele almak, tartışmak ve tartışmalar sonucunda belli sonuçlara ve ortak kararlara ulaşmaktır. Burada önemli olan politik tutum ve hareket birliğidir. Bunu gerçekleştirmek mümkündür.

Gerici barikatlardan bir çıkış yolu: "Üye inisiyatifleri"

Sosyal yıkım politikaların daha da ağırlaşarak sürdüğü zorlu bir dönemden geçiyoruz. Kamu emekçileri bu saldırı dalgasının en önemli parçalarından biriyle karşıkarşıya bulunuyor. Ancak saldırıları göğüslemenin önünde devletten önce sendika bürokrasisinin barikatı durmaktadır. Tüm birikimlerine karşın bu barikatlarda çıkış yolunu bulamayan kitleler sonu olmayan bir bekleyişin içinde umutsuzluğa sürüklenmektedir.

Tüm eksik ve zaafına rağmen kamu emekçileri hareketi yeni bir çıkış yolu bulmalıdır. Kamu emekçileri gerekli yoğunlaşma ve ısrarı gösterebildiği takdirde bu yolu açmak mümkündür. Bunun en yakın örneklerinden birisi Eğitim-Sen Olağanüstü Tüzük Kurultayı sürecinde görülmüştür. Kurultay sürecine aktif biçimde katılmak ve sendikal bürokrasiye baskı oluşturmak amacıyla illerde birçok platform ortaya çıkmıştır. Bu platformlar bir biçimiyle kongre sürecine müdahale etmiş, kongre günü birkaç anlayışın imzasını çekmesi dışında bir birlikteliği örmüş ve hayata geçirmiştir.

Bu deneyime bakıldığında süreci kendisini ilerici, devrimci olarak tanımlayanlar örmüştür. Farklı veya benzer ihtiyaçlar üzerinden oluşturulan bu birlikteliklerde asıl amaç kamu emekçileri hareketine etkili bir müdahaledir. Kitlelerin arayışını devrimci bir tutuma çevirebilmektir. Oluşturulan birliktelik buna hizmet edebildiği sürece anlam ve değer taşır.

Olağanüstü kongre sürecinde oluşturulan platformların altında birçok anlayışın ve bağımsız ilerici öncülerin imzalarını gördük. Bu ortak örgütsel yapılanma farklı grupsal tercihleri olan öncülerin biraraya gelmesinin zeminini oluşturması açısından önem taşırken aynı zamanda kimi ideolojik ve programatik dayatmaların ortaya çıkmasıyla bir darlığı da beraberinde getirmiştir. Bu nedenle platformlar kitleleri ortak mücadele hattında birleştiren, yüzünü tabana dönen esnek bir örgütlenme zemini olmalıdır. Oluşturulacak veya varolan platformlar grupsal ihtiyaçların ürünü şekillenmiş, kitlelerden kopuk, üç sizden beş bizden mantığıyla oluşturulmamalıdır. Bu zemin kamu emekçilerinin önüne kendi ördükleri ve yıkmakta zorlanacakları bir duvara dönüşecektir.

Yerelliklerde hareketin önünü açmak amacıyla platformların kurulmasında temel bir güçlük yoktur. Temel güçlük inisiyatifli ve yaratıcı pratik çabanın alana aktarılamamasındadır. Platform kendi alanında sistematik bir faaliyet yürütür. Ortaya çıkan gelişmelere müdahale edebilir ise tabanla kucaklaşmayı başarabilir. Tabanla buluştuğu sürece kısır döngülerden kendini kurtarıp asıl işlevini yerine getirmiş olur. Grupların ihtiyaçları değil hareketin ihtiyaçları üzerinden planlanmış faaliyet ve propagandaya dayalı bir örgütlenme platformları genişletebilir ve hareketin ihtiyaçlarına karşılık verebilir. Ancak bu yolla kendisini varedebilir ve süreklileşebilir.

Ancak hemen belirtmeli ki platformlar sendikaların birer alternatifi değildir. Platformların temel görevlerinden birisi de taban ile örgütlülüğün arasına örülen sendikal bürokrasi duvarını yıkmaktır. Bu nedenle platformlar kendi alanlarına hakim olabilmeli, gelişmeleri yakından izlemeli, yönetimlerin teslimiyetçi tutumlarını teşhir edebilmelidir. Ortaya çıkan gelişmelere yönelik faaliyeti sürdürürken sendikal örgütlülüğü harekete geçirebilmenin yol ve yöntemlerini de ortaya koymak ve zorlamak zorundadır. Yoksa birkaç anlayışın biraraya geldiği, deklarasyon yayınladığı imza birlikteliğinden öteye geçemezler.

Bu tesbitler esasında platformların nasıl gelişip güçleneceğinin de, ileriye doğru nasıl taşınacağının da yanıtını vermektedir. Örgütlülükler ihtiyaçlara yanıt verebildikleri ölçüde gelişebilirler. Platformlar herkesin bildiği gerçekleri yineleyen ve tekrar eden konuşmaların ötesine geçmelidir. Platformlar bir mücadele çizgisi ve programını somut olarak ortaya koyabilmelidir. Mücadele programını ortaya koyarken hareketin ihtiyaçlarını gözönünde bulundurmak zorundadır.

Platformlar, mücadele programı ve araçlarını somutlayarak tabanla buluştuğu koşullarda artık imzacıların platformu olmaktan çıkmış, özneleri de içine katan pratik faaliyetin ifadesi olmuştur. Böylece çalışma kendi içinden öncülerini yaratmaya ve devrimci bir mücadele programı ortaya koymaya devam edecektir.

İzmir'den bir eğitim emekçisi

"İstanbul Üye İnisiyatifi" çalışması

Eğitim Sen kapatma davasının sonuçlandığı haberi alındıktan sonra İstanbul'da ilkelerine ve sendikasına sahip çıkmak isteyen üyeler biraraya gelerek süreci tartışma kararı aldılar. İlk toplantıda şubelerde üye inisiyatifleri kurularak iradelerinin ortaklaştırılmasının önemi vurgulandı. Sürece müdahalenin gerektiği ve her şubede bu ortak inisiyatifin yerel ayaklarının örülmesi benimsendi. Ancak İstanbul'un iki şubesi (2 ve 5 No'lu şubeler) dışında böyle bir inisiyatif oluşturulamadı. İnisiyatif oluşturamayan şubelerden tek tek kişiler düzeyinde bir katılım sağlandı.

Eğitim-Sen MYK'sının tüzük ile ilgili genel kurul kararını açıklamasından sonra çalışmaların kurula yönelik sürdürülmesi gerektiği üzerinde duruldu. İlkelerimize, direnme geleneğimize ve sendikamıza sahip çıkmak için genel kurula katılım çağrısında bulunulması karar altına alındı ve kurula sunulmak üzere bir imza kampanyası çalışması başlatıldı. İmza metni değişik illere gönderildi. Benzer çalışmaların diğer illerde de yürütülmesi İstanbul'daki çalışmalara güç verdi.

Daha önce üyeler süreç hakkında bilgilendirilmediği için muğlak çözümlere eğilimler artmıştı. İmza metnini ulaştırabildiğimiz üyelerle bunu tartışabildik.

Eğitim-öğretim yılının bitmesi dolayısıyla sınırlı sayıda imza toplayabildik. 500 kadar imzayı genel kurulda "İstanbul Üye İnisiyatifi" adına konuşan bir delege arkadaş aracılığıyla duyurduk.

Kuruldan önceki gün bütün illerde oluşturulan platform ve inisiyatif temsilcileri biraraya geldi. İllerden gelen inisiyatiflerin yanısıra değişik çevreler de toplantıya katıldı. Süreçlerin tartışılması ve yapılması gerekenlerin netleştirilmesinde platform ve inisiyatiflerin net kararlarla gelmeleri önemli bir adımdı. Grup halinde katılanların tutumlarındaki belirsizlik ve güvensizlik oluşumun ilerleyişini aksatmıştı. Ama herşeye rağmen yerel çalışmaların tabandan tavana doğru örülebilmesi için "platform ve inisiyatif" modellerinin en yapıcı yöntemler olduğunu bir kere daha görmüş olduk.

Şu süreçten itibaren hedefimiz kurula dönük oluşturduğumuz İstanbul Üye İnisiyatifi'ni, önümüzde bizi bekleyen saldırılara karşı mücadele görevleri doğrultusunda güçlendirmek ve aktifleştirmektir.

İstanbul'dan bir eğitim emekçisi

Kamuda toplu görüşme süreci yaklaşıyor...

Sendikal bürokrasiye ve devlet baskısına karşı, devrimci mücadele çizgisinde birleşelim!

Kamuda 2006 yılı için toplu görüşme süreci 15 Ağustos'ta başlayacak. Toplu görüşmeler için 11 hizmet kolunun 7'sinde Kamu-Sen, 3'ünde KESK, 1'inde ise Memur-Sen'e bağlı sendikalar yetki aldı. KESK'e bağlı Eğitim-Sen, Kültür-Sen ve Tüm Bel-Sen toplu görüşme masasında yeralacak olan üç sendika.

Toplu görüşmenin anlamı

Son üç yıldır hükümetle kamu emekçileri sendikaları arasında toplu görüşmeler yapılmaktadır. Genel tablo üzerinden bakıldığında, sürecin kendisi kamu emekçileri hareketini atalete sürüklemenin zemini olarak kullanılmaktadır. İMF'nin dayattığı ücret zammı hükümet tarafından öngörülmekte, sendikalar bunun kabul edilemez olduğunun altını çizmekte, ancak sonuçta öngörülen ücret ve çoğu mutabakat metni üzerinde kalmaya mahkum kimi düzenlemeler karşılıklı kabul edilmektedir. Toplu görüşmelerin bitimiyle birlikte taraflar arasında imzalanan mutabakat metni devlet tarafından dikkate alınmamakta, alınan kararlar bir köşeye atılmaktadır. Bu bildik oyun son üç yıldır tekrarlanıyor ve bu yıl da tekrarlanması için ön hazırlıklara başlanmış durumda.

Burada şunu da belirtmek gerekiyor. Mutabakat metninde yeralan ve çoğu temenninin ötesine geçmeyen düzenlemeler ücret etrafında döndürülen görüşme sürecinde görünmez kılınmakta, kamu emekçilerinin tek sorununun düşük ücretler olduğu bilinçlere kazınmaktadır. Kamu emekçileri, kamunun tasfiyesi, istihdam biçimlerinin köklü değişimi gibi ciddi saldırılarla karşı karşıya kaldıkları halde, toplu görüşme süreci saldırı dalgasını karşılamak üzerinden planlanmamaktadır. Kısacası, sendikalar ücret sendikacılığının ötesine geçmemekte ve çoğu zaman bu yönlü bir mücadele dahi yürütememektedir.

KESK ne yaptı?

Başından itibaren KESK toplu görüşme sürecini toplusözleşmeye çevireceğiz şiarını dillendirdi. Ancak son üç yılda bu şiarı gerçek kılmak için herhangi bir adım atılmadı.

Bugüne kadarki toplu görüşme süreçlerinde KESK, kamu emekçilerini yakından ilgilendiren sorunlara karşı mücadele yürütmemiş, masaya endeksli görüşme trafiği içerisinde hareketi devletin ve hükümetin denetimine sokmuştur. Hükümet programında ve İMF ile yapılan stand-by anlaşmalarında açıkça öngörüldüğü halde, bir ay önce meclis tarafından kabul edilen Genel Sağlık Sigortası, şu an meclis gündeminde olan Sosyal Güvenlik Reformu, Personel Rejimi Yasa Tasarısı mücadelenin temel gündemleri olarak belirlenmemiştir. Önceki yıllarda yapılan toplu görüşmeler bu yasaların reddi üzerinden planlanmamıştır.

Mesele "kamunun tasfiyesine karşıyız", "işgüvencemize dokundurtmayız" vb. argümanları masabaşında dillendirilmesi değil, sözkonusu saldırılara karşı mücadelenin pratik olarak örgütlenip örgütlenmediğidir. Diğer türlü, görüşme masasına oturmakla "ben masa başına oturmayacağım" diyerek saldırı dalgasına karşı herhangi bir hazırlık yapmamak arasında pratikte bir fark yoktur. Sorun masaya oturup oturmamak değil, saldırıların nasıl karşılanacağının bilinçlerde açık olmasıdır.

KESK toplu görüşmeye nasıl hazırlanıyor?

Toplu görüşme süreçlerinde hükümetle masaya oturmanın herhangi bir sorunu çözmediği kamu emekçileri tarafından görüldüğü halde, KESK görüşmelerden çekilerek bu oyuna son vermek yerine, görüşmeler için gündem belirlemektedir. İ. Hakkı Tombul'un yaptığı son açıklamalar üzerinden bakıldığında, bu sene de KESK, ücret artışlarını temel alan bir yaklaşımla görüşmelere dahil olacaktır.

Maliye Bakanlığı tarafından hazırlanan ve Yüksek Planlama Kurulu tarafından onaylanan ödenek tavanları uyarınca, kamu emekçilerine 2006 yılı için yüzde 7.4, 2007'de yüzde 6.4, 2008'de ise yüzde 3.5 oranında ücret zammı yapılması öngörülmektedir. İ. Hakkı Tombul hükümeti eleştirerek, "Bu tutum kamu emekçilerinin sendikal örgütlerine saygısızlıktır. 15 Ağustos'ta başlayacak toplu görüşmelerin göstermelik ve anlamsız olduğunun göstergesi, uluslararası sözleşmelerden doğan ve Anayasal güvence altında olan toplu görüşme ve grev hakkının reddidir" açıklamasını yaptı. Tombul, böylelikle, önceki yıllarda olduğu gibi ücret pazarlığını temel gündem olarak belirlemiş oldu. Oysa temel gündemimiz hazırlıkları tamamlanmış olan personel rejiminin reddi olmalıdır. Dahası Eğitim-Sen ile başlayıp BES ile devam eden KESK'in tasfiyesi sürecine dur demek olmalıdır. Hiç kuşkusuz size karşı saldırıya geçmiş devletle toplu görüşme masasına oturmakla bu sorunları çözemezsiniz. Yine grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını ILO'nun bilmem kaç sayılı maddesini referans göstererek kazanamazsınız.

Saldırı dalgası devam ediyor

Devlet kamu emekçileri hareketini dize getirme operasyonuna 4688 sayılı yasadan sonra Eğitim-Sen'e kapatma davası açarak devam etmiştir. Eğitim-Sen direnmek yerine geri adım atmış ve tüzük maddesini değiştirmiştir. Ancak sürekli söylendiği üzere geriye doğru atılan-atılacak adımların sınırı yoktur. Eğitim-Sen üzerinden başarı kazanan devlet için sıra KESK içinde militan duruşuyla öne çıkan BES'e gelmiştir.

BES'in tüzüğünde yeralan."Dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve meslek farkı gözetmeksizin bütün üyeleri arasında amaçları doğrultusunda birlik ve dayanışmayı, üyelerinin kültürlerini geliştirmeyi, ana dillerini kullanmayı amaçlar" ibaresi nedeniyle, Ankara Valiliği'nin girişimi ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın talebi üzerine Basın Savcılığı tarafından BES Merkez Yürütme Kurulu üyeleri hakkında hazırlık soruşturması açıldı. Soruşturma önümüzdeki günlerde sonuçlanacak. Soruşturmaların amacı son derece açıktır, personel rejimine karşı gelişebilecek muhalefeti önden bertaraf etmek, sendika içi tartışmalarla kamu emekçileri hareketinin bütünsel tepki vermesinin önünü almaktır.

Bu abluka dağıtılmalı!

Kamu emekçileri hareketi sendikal bürokrasi ve devlet baskısıyla kuşatılmıştır. Bu kuşatmayı yarmanın ilk adımı toplu görüşmelerde pasif ve uzlaşmacı taraf olmaktan vazgeçmektir. Kamu emekçileri hareketinin gücünü toplu görüşmelerde harcamak yerine öncü kamu emekçileri devrimci mücadele programı etrafında birleşmeli, yüzünü işyerlerine dönmelidir. Aksi takdirde devletin dize getirme saldırısı ile sendika yönetiminin uzlaşmacı tutumları arasında sıkışan KESK yokolacaktır.

Sözleşmeli öğretmen uygulaması ve Eğitim-Sen'in tutumu

Milli Eğitim Bakanlığı'ndan yapılan son açıklamaya göre sözleşmeli 30 bin öğretmen daha alınacak. Sözleşmeli öğretmen uygulamasına özellikle son beş yıldır hız verilmiş durumda. İlk dönemlerde sadece İngilizce ve bilgisayar gibi kadroluların ihtiyacı karşılamadığı alanlarla sınırlandırılan sözleşmeli öğretmen alımı, artık tüm branşlara yaygınlaştırılmış durumda. Bir başka deyişle kadrolu öğretmen atanabilecek alanlara da sözleşmeli öğretmen alımı yapılıyor.

Sözleşmeli öğretmen uygulaması özlük haklara saldırıdır

Milli Eğitim Bakanlığı'nın yaptığı "öğretmen açığı var bu nedenle sözleşmeli öğretmen alıyoruz" açıklaması ise tek kelimeyle tepkileri azaltmaya yönelik bir manevra. Halihazırda Türkiye'de atama bekleyen 190 bin öğretmen bulunmaktadır. Ancak bakanlık öğretmen ihtiyacını kadrolu öğretmenlerden değil, sözleşmelilerden karşılamayı tercih etmektedir; çünkü bakanlığın uzun vadedeki hedefi tüm öğretmenleri sözleşmeli hale getirmektir; çünkü sözleşmeli öğretmen uygulaması eğitimin "maliyetini" azaltmak, "toplam kalite yönetimi"ni uygulamak, öğretmen örgütlülüklerini dağıtmak-sendikal mücadeleye ket vurmak için biçilmiş kaftandır. Sözleşmeli öğretmenlerin çalışma koşullarına kaba taslak gözatmak bile bakanlığın ısrarla sözleşmeli öğretmen istihdam etme isteğini anlamak için yeterli olacaktır:

* Sözleşmeli öğretmenlerle, 10 aylık belirli süreli hizmet akti yapılmaktadır. Bunun anlamı bu öğretmenlere sadece çalıştıkları süre için ücret ödendiğidir, ücretli izin haklarının olmadığı, gaspedildiğidir.

* Sözleşmelerin yenilenmesi gibi bir zorunluluk bulunmamaktadır. Okul yönetimi, il milli eğitim müdürlüğü performansını beğenmediği, "tehlikeli" ya da "sakıncalı" bulduğu öğretmenlerle sözleşme imzalamayarak, baştan sözleşmelilerin özlük hakları için verecekleri mücadeleyi engellemektedir. Kısacası sistem kölelik zincirlerinin daha da sıkılaştırılması üzerine kurulmuştur.

* Sözleşmeli öğretmenler, bu yıl brüt 619, net 369 milyona istihdam edilecekler; bir başka ifadeyle Milli Eğitim Bakanlığı öğretmenlere asgari ücret ödeyecek. Bunun anlamı kadrolu öğretmenlerin yaşam koşullarının, sözleşmeli öğretmenlerin yaşam koşulları baz alınarak daha da zorlaştırılacağıdır. Kadrolu öğretmenlerin özlük haklarının sözleşmeli uygulamasıyla baskı altına alınacağıdır. Herhangi bir biçimde ücret artışı talep edildiğinde sözleşmeli öğretmenler örnek olarak önlerine sürülecektir.

Eğitim-Sen yönetimi ne yapıyor?

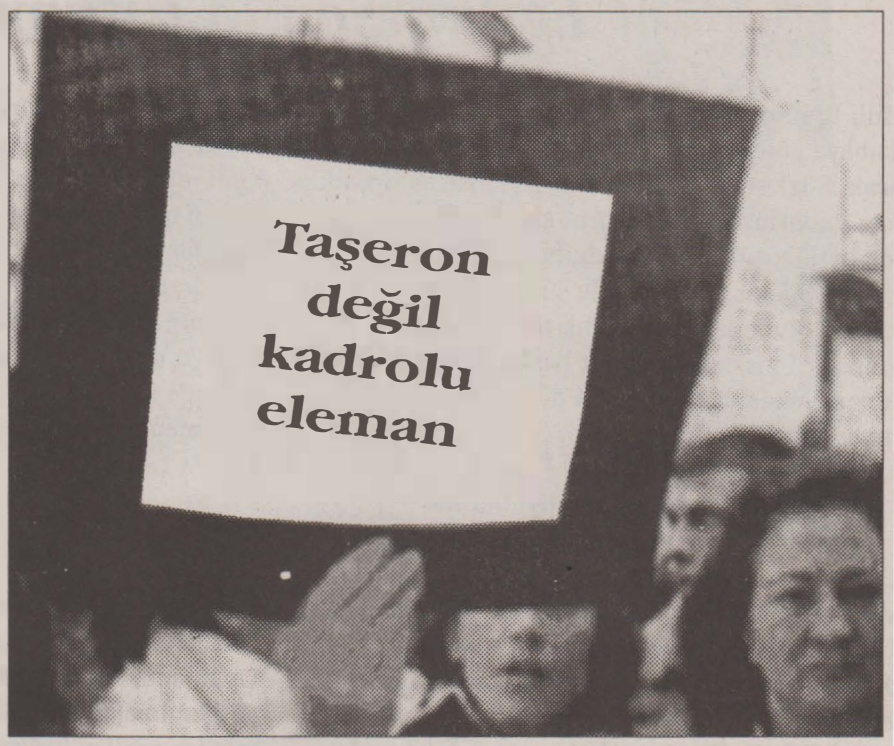
Kamu Personel Rejiminin eğitim alanındaki izdüşümü olan sözleşmeli öğretmen uygulamasına karşı Eğitim-Sen'de tam bir suskunluk hakim. Uygulama tüm öğretmenlerin özlük haklarının gaspedilmesine yönelik ciddi bir saldırı olmasına rağmen verilen birkaç demeç dışında Eğitim-Sen'in konuya ilişkin yaptığı herhangi bir çalışma bulunmamaktadır. Oysa şu bilinmelidir ki sözleşmeli öğretmen uygulaması sendikal örgütlülüğü varlık-yokluk sorunuyla karşı karşıya getirecektir.

İlk etapta sadece iki alanla başlayan sözleşme uygulaması, gelinen yerde tüm branşlara yayılmıştır ve sözleşmeli sayısı 30 bini bulmuştur. Sözleşmeli öğretmen uygulamasının, ciddi bir karşı duruş sergilenmemesi durumunda birkaç yıl içinde eğitim sektöründeki hakim istihdam biçimine dönüşeceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Durum bu kadar vahim iken Eğitim-Sen neden suskun kalmaktadır? Eğitim emekçilerinin özlük haklarını savunmayı birincil görev olarak önüne koyan, bu görevi yerine getirmek için sendikanın varlığını sürdürmesini ısrarla vurgulayan ve bu nedenle tüzük değişikliğine gittiğini savunan Eğitim-Sen yönetimi bu uygulama karşısında neden suskun kalmaktadır.

Sormak gerekiyor, Eğitim-Sen hangi saldırı dalgası karşısında harekete geçmeyi düşünüyor? Türkiye'nin en büyük eğitim sendikası olarak bu uygulamaya dur demek için önüne koyduğu mücadele programı bulunmakta mıdır? Dahası böylesi bir iradesi, mücadele etmeye var mıdır?

Kamu personel kanunu saldırısı kapıya dayandı!

Kölelik saldırısına geçit vermeyelim!

Hazırlıkları süren ve meclisin açılmasıyla gündeme gelecek olan kamu personeli kanunu, kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme saldırısı olan kamu reformunun en önemli ayaklarından biridir.

Bu yasa ile kamu emekçilerinin iş güvencesi gaspedilerek 1,5 milyon kamu emekçisi sözleşmeli köle durumuna getirilecek. Kamu emekçileri hem ücret hem sosyal hak kaybına uğrayacak. 10 yılını tamamlamamış olan sözleşmeli personelin hiçbir koşulda iş güvencesi olmayacak. 10 yılını tamamlamış olanlar ise "yetki ve görevlerini ihmal etmedikleri sürece" iş güvencesine sahip olacaklar. İş güvencesi ortadan kaldırılan emekçiler işlerini kaybetmemek için ağır ve esnek çalışma koşullarına ve düşük ücrete ses çıkaramayacak, tamamen köle haline gelecektir. Sözleşmeli personel çalıştığı süre boyunca sosyal güvenlik haklarından yararlanabilecek.

Sözleşmeli personelin olumsuz sicil alması durumunda sözleşmesinin yenilenmeyeceği hükme bağlanmıştır. "İki defa üst üste" şartı dahi aranmayacaktır. 1.5 milyon kamu emekçisinin sözleşmeli personel statüsüne geçirileceği düşünüldüğünde bu düzenlemenin anlamı daha açık görülecektir. İşten atıldığı an hiçbir sosyal güvencesi olmayacak. Bu durum sermaye için kârlı bir alana dönüştürülmeye çalışılan bireysel emeklilik sistemi ve özel sağlık sigortasına geçişin de temel bir dayanağı olacaktır.

Esnek çalışma koşulları dayatılacaktır. Yasa tam zamanlı ve kısmi zamanlı ayrımı yaparak kamu emekçilerini bölmeyi hedeflemektedir.

Bu yasa ile performansa dayalı ücretlendirme getiriliyor. Performansa dayalı ücretlendirme kısmi zamanlı çalışan sözleşmeli personele de uygulanacaktır. Bu da hiç kuşkusuz çalışma koşullarını ağırlaştırarak kamu emekçileri arasındaki rekabeti arttıracaktır.

Bu yasayla kamu emekçileri tamamen susturulmak isteniyor. Yasada kamu emekçilerinin grev yapamayacakları kesin bir dille belirtiliyor. Grev yapmanın, toplu dilekçe vermenin, toplu istifa etmenin, hatta grev ve iş bırakma çağrısı yapmanın yasak kapsamına alındığı dolayısıyla sendikal mücadelenin neredeyse olanaksız hale getirildiği bir düzenleme yapılmaktadır. Dahası sözleşmeli olarak çalıştırılan ve iş güvencesinden yoksun emekçiler işten atılma korkusuyla sendikalardan uzak duracaklardır. Böylelikle sendika hakkı tümden kağıt üzerinde kalacaktır.

Yasa tam anlamıyla bir köleleştirme yasasıdır. Yasa ile kamu emekçileri iş güvencesinden yoksun bırakılarak amirlerinin insafına bırakılıyor. İşsizlik korkusuyla tamamen susturuluyor. Ücretler düşürülüyor, ek ödeme ve tazminatlar gaspediliyor.

Kısaca adına reform denen bu kölelik yasasında, **kuralsız çalışma ve sınırsız sömürü serbest, örgütlenmek ve hak aramak yasak!**

Sağlıkta özelleştirme uygulamasının güncel sonuçları

Sağlık Bakanlığı başta olmak üzere sermayenin tüm sözcüleri sağlık sisteminin düzelebilmesi için tek elden yönetilmesi gerektiğini sürekli olarak propaganda ettiler. Bizler ise sürekli yapılanın sağlık sistemini düzeltmek bir tarafa tüm eksikliğine rağmen nüfusun yarısına yakın bir kesime ucuz ve bir ölçüde kaliteli sağlık hizmeti sunan SSK hastanelerinin devrinin sistemi daha da içinden çıkılmaz hale getireceğini; tam da bundan dolayı piyasaya açılacağını, sağlığın alınıp satılan bir meta haline getirileceğini; daha fazla kâr elde etmek için halkın sağlığı ile oynanacağını söylemiştik. Bu söylediklerimiz bugün kanıtlanmaktadır.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ "sağlık çalışanlarının hiçbir ekonomik kaybı olmayacak" demişti. Bakanın konu ile ilgili açıklamalarına bakarsak ekonomik olarak bu işten çok fazla kazançlı çıkmamız gerekirdi. Oysa beş aylık bir süre bile gerçeğin iddia edilenin tersi olduğunu ortaya çıkardı. Daha saldırı yasaları tam yaşama geçirilememişken bile sonuçlar görülmeye başlandı. Ekonomik kayıplardan başlayarak örnekleyelim; nöbet ilave ek ödemeleri tamamen kaldırıldı; nöbet ücretlerinin Sağlık Bakanlığı genel bütçesinden ödenmeyeceği bir yazı ile hastanelere bildirildi; tutulan nöbetlerin karşılığında izin kullandırılması istendi. Ancak personel yetersizliği gerekçesi ile izinler kullandırılmadı. Nöbet ücretlerini halkın sırtına yüklemek için döner sermayeden ödenmesi istendi. Bu da nöbet ücretlerini sadakadan farksız bıraktı.

SSK devredilmeden önce kreşlere ödenen ücretler 70 milyon iken Sağlık Bakanlığı'na devredildikten sonra ücretler 140 milyona çıkarıldı.

SSK'dan aldığımız ek ödemeler tazminat adı altında ödenmeye başlandı. Bundan dolayı ücret zamlarımız da gaspedildi. Mevcut kayıplarımızı bir hizmetlinin ücretini temel alarak hesaplarsak kayıplar daha iyi anlaşılacaktır.

Şubat ayında hizmetli statüsündeki bir personelin eline net olarak 1.260.000.000 TL geçerken Temmuz ayında 890.000.000 TL geçmektedir. Bu, hizmetli personelin ücretinden 370.000.000 TL eksilmiş demektir. Hizmetli personelin kaybı bu iken diğerlerini varın sizler düşünün. Hani ücretler korunacaktı? Hani hak kayıpları olmayacaktı? Hani devir işinde çalışanlar kazançlı çıkacaktı? Görüldüğü gibi Sağlık Bakanı hesap kitap bilmiyor değil, başka hesabın içinde ve düpedüz yalan söylüyor.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak henüz bunlar yaşanmadan defalarca konuya dikkat çektik, işin aslını anlattık. Ancak kimi işyerlerinden "hadi canım sende bu kadarı da olamaz" diyenler oldu.

Sağlık Bakanı birçok yerde döner sermayenin, çalışanların gelirini artırmak ve daha kaliteli sağlık hizmeti sunmak için uygulandığını söylüyor. Bu da diğerleri gibi büyük bir aldatmacadır. Bugüne kadar devlet hastanelerinde gerçekleştirilen uygulamalara bakıldığında gerçek amacın ne olduğu rahatlıkla görülecektir. Örneğin, İzmir Alsancak Devlet Hastanesi'nde laboratuvar test cihazları, teknolojisi eski olduğu gerekçesi ile yenilendi. Şimdi "bunda ne var?" diyebilirsiniz. Bu yeni cihazların parasını Sağlık Bakanlığı ödemedi! Döner sermaye gelirleri bu pahalı cihazların fiyatını karşılayamadığından taşeron bir firma personeli ile birlikte kiralandı. Kadrolu laborantlara ne oldu sizce? Artık sizlere ihtiyaç kalmadı denilerek başka yere tayin edildiler; yani **sürgün** edildiler. Aynı olay Göğüs Hastanesi'nde çalışan röntgen teknisyenlerinin de başına geldi. Yarın sizin başınıza gelmeyeceğini kim söyleyebilir!

Sağlık hizmetinin daha kaliteli yapılacağını söyleyen Recep Akdağ'a sormak lazım, Tekirdağ Üniversite Hastanesi'nde 10 bebeğin ölümüne neden olan bu kaliteli (paralı) sağlık hizmeti olmasın sakın? Hastanelerin hizmet satın alması (TAŞERONLAŞTIRMA) mevcut giderleri arttıracağı için sağlık hizmeti daha da pahalı hale gelmeyecek mi? Daha fazla kâr elde etmek için ucuz işgücü bulma çabaları eğitimsiz personele yönelimi körüklemeyecek mi?

Eğitimsiz personel ile kaliteyi nasıl artıracağınızı anlamak mümkün değil. Tüm bunların hastaya yansıması ise sağlıksız tedavi, sakatlanma ya da ölümden başka bir şey olmayacaktır. Dolayısı ile sermayenin satılık kalemlerine gerçekten çok fazla iş düşmektedir.

Peki biz sağlık çalışanlarının üzerine düşen görev bugüne kadar yapıldığı gibi "ben tek başıma ne yapabilirim ki?" demek midir yoksa birleşmek ve mücadeleyi yükseltmek midir?

Sosyalist bir sağlık emekçisi/İzmir

Özelleştirme saldırısına, kamu hizmetlerinin tasfiyesine, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspına karşı

kamu emekçilerinin devrimci programı altında birleşelim!

Fiyatı: 500.000 TL * **Sayı:** 8 * Ağustos 2005 * **Yayıncı:** EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * **Sahibi ve S.Y. İşl. M.:** Gülcan CEYRAN * **Baskı :** Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul** Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993